

b.)

9

714.

Ed. den. 31. 1889.

Homályban.
Verses mé.

Felige:
Feljárom én is,
Hert felidőnek
A vágyak, mitől
Sírban is élnek.
Thaly Kálmán

Pályamű.

a gy. Nádasy - 200 any példány.

1889-02.

Ép ifjúság, bölcs esztelenség,
É könnyűbe nagy hely jut neked.
Te is találod egy kis helyecskét,
Te is találod, emlékeztet.
É szenge művet értesz isom,
/Mi lelkesedtél Anyeginon/
Te értesz kedves nőalak,
Kinek nyomán tavasz fakad.
Ha olvasod majd: gyöngy hövön
Fogy küzd, töreksein emberül,
Amig végtelen elmerül,
Égy szöveg: „Mi ez tán ismerősöm”,
Kavortan ráxad a fejed:
Helénem is jól ismered.

I.

1.

Mily szep az est, ha a mezökön
 Hegyö az ény, sa kék levek,
 - Egyházi-szin, vidventi böjtän -
 Törnyöt, tetöt félig fed el.

Bágyadt fejét az álmos este
 A tájra hajtja. Mit temess
 Az ember ilyenkor magát
 Poros szobáikba? Mit se lát,
 Mit sem tapasztal, mit se érez,
 Az, aki mindig ottan ül,
 Fölkép ha lamhán, tétlenül ...
 Az esti séta olyan édes!
 A tanulságos is szerfölött,
 Föltéve azt, hogy nem ködös.

Ezember juttok boldog estein!

Ah! akkor, hogy mikor halad,
 Gremem, kivem csak azt kerestem,
 Mellettem egy nyúlank alak.
 Ambátor nem sörítje presbe,
 Kesses, hajlékony a növese.
 Frigyelnetek is talán,
 Ha így skólnék: tapasztalám.
 Köpöntem és sietve mentünk,
 Tolongott, hullámratt a nép,
 Egyik-másik lábomra lép,
 Hamája elmaradt mögöttünk;
 Összebb, simultunk, nem csoda-
 A nagy tolongás volt oka.

De hát a regg. ^{3.} Hogy mily dicso' ez,
 Sokunknak skörnyen le' dolag,
 Ha még a nap a fatetőnek
 Egy két leveljen mosolyog,

Salus a mordulatlan cinyba,
 Megrebben a madarka szárnya;
 A fűt, virágot nyilani,
 Nyujtórní szinte hullani...
 Artán a lamha város ébred,
 Már csillognak az ablakok,
 A cségek, kiskanatok -
 És a katonák fegyverének
 Villámja a fehér ködön,
 Hosszú sáncban tündöröl.

4.

Elnézi hősém a vidéket,
 - Szerényi Andor a neve -
 S bevonja mély tükröt szemének,
 Az elmerengés jelleg.
 Gyíngos, fanyar a szája szél,
 La fiatalság ide jéng

Köviti mégis hamlokát -
 De méit rajzoljam én tovább :
 Nagy-e, Kicsiny-e Kiülalarkja ?
 Végteré irlés dolga ez,
 Ha mit Adél szépnek nevez,
 Etele tán mint rütöt, kacragja,
 Imég mindig lesz egy harmadik,
 Ki „ talál benne valamit. ”

5.

Hát olvasom, ki ifjú, szép vagy
 S kit meglepett a szerelem,
 / Mint illat és fény beasannak,
 Ha ajtam nyitra feledem. /
 Ki ablatodból lapra néred,
 Ha ő, a kedves, tart felétek,
 Ki boldog vagy, ha újjaid
 Sz ő kérés érinthetik;

6.

Mi nem tudod semed lehünyni
Ha másnap négyest jászor vele,
- A mely hibákkal lesz tel-
- Ihol esküt fog jüledbe sügni:
Gandold, ex legföb, ohajom:
Hogy mint B, olyan Andorom.

Is olvasom, Mi már leled
Az élet lángoló nyarát,
Kinek egyetlen szenvedés
Soham éves his unokád,
Mit becéxel mint a babot,
Aki kicsalja mosolygásod,
Aki, bár pajkos kerfelett,
Most is öledben sendereg,
Mig a kályháiban összlomló
Paróiz, miltad idéri fel
- Mit itt nem irtok le, mivel

7.
Smüls sok máshoz oly hasonló:
Szerelemis búvárs van tele,
Nelybe te sem haltál bele.

7.
Ah! hova tűntek a remény, vágy,
A rózsá-díj, a csókörök?

Amjónaim, ügy-e hamar elhagy
A sóhaj, átok, néj, gyönyör?

A kihűl a vér hó szennvedélye,

Ha megjön a körvényes év,

Ha megteit a föld alsó,

Mi bajait magasztalá? -

Halottak estején a hantón

+ Hiass gyertyánkat égjet el,

Ha hívja is, az nem felel,

Mert moir por, álmjár, pusztá phantam,

A kihex hösém, jó anyó,

Alár bátran hasonlitható..

8.

Nos, Andor nix maga elés,
Merően, búsan, fanyaron;
Barátinak ölegetés
Kisaptja őt fel. Ez nagy,
Ki Pestől jött meg, s ki ottan
Sokat előző a lapokban,
Ski, hogy oly nagy, azt képreli,
Mint kinek nevet viseli.
E lángelménk nyomán haladva
Alexandriának dalol. -
Mindem versében haldokol,
S szétváradok gyötörö panaszra ..
Nem is lehet oly nagy csacs:
Ötödik művet adja ki.

9.
Kárpátaktól vix Adriáig,
Költői nemzedék volgyunk,

9.
A mi dicsőségünkre valóik,
S mit el sem is hallgathattunk.

Ma már az iskolák porába
Szülemlik épos, óda, dráma,
S kapa ferkasztó álneves
Évireny kengeményeket.

— Tudom megamról; volt eset, hogy
Ugyanegy lapban, egy helyen,
Mét versem jelent meg nekem,
Mindkettőben szövegű a pathos:
Az egyik A-és, másik A-t,
Emliti eseménykép gyarant. —

10.

Halommal lep meg minden érben,
Egy-egy új, cifra felhívás-
Törő egyik nagy szerényen,
Hogy néni nincs en terve más,

Mint „meginditva” küldre „hatni”
 /széit nem kell meg megráladni/
 Tot' önérettel vállja be,
 Hogy „hajnós dolgot” tesz vele;
 És biztosít, hogy hős Orbán
 Egy fajtaból való velünk,
 Hogy „vél együtt évezünk”
 T mindebből végre megnyugodnál,
 Csak hozzá ne tenné megint:
 „A bolti ára egy forint.”

Oh! átkozott faj! ... csendesedjünk.
 Szíassuk őket, ... mégse, sem-
 Gyönyörű jobban volna kedvünk,
 Mahán, sebezve, mérgesen,
 Hogy eszmélnének valahára.
 De egyik sem venné megáras,

- * Legföllebb, megmosolygandó:
 "Trigység tette ezt vaddá,
 Hogy zord, szentségtelen kezével
 Megtépje fényes koronám!"
 - És házzó tenné szomorú:
 "Amely egy Byronéval ei fel,
 Sa melynek egy cseppet sem árt
 Hogy Revés a praenumeráns."

12.

Mert szép, korifis éveinkben
 Terményekül, gyül a Rebel,
 Szar élét-célndát eleinten
 A miura jobban érderek.
 Elnéhető ha én a padba
 Leánykāja nevé, befaragja,
 Ki méltó ró, / megengedem /
 Hogy irts hóbotos legyen.

Nos azt meg tetssévség bizon,
 Hogy hobbis teli éjen át,
 - Felbontva bár a puka égy-
 Szápadt elegiánkat éjén,
 A mig körülte esend honol,
 Egy eb vonit van valahol.

13.

Söt az se baj, ha úgy dicsernek,
 Mint egy "jövendő" "esillag"-ot,
 S bár "költeményid" mit se érnek,
 Brämme "közik a lapok":
 # - Öpintén skolva ^{a családod} ~~szerepét~~;
 De kedvesed boldog lehen ^{höltyő füra sakoe vágyott}
 Ha elmerenghet vesseden,
 A melyben bármily rossz az eseme,
 Sa forma bármintó sildim,
 Mégis kedves egyáltalbin.

Mert az van benne kifejevés,
 Tisztelet és minduntalan;
 „Leánykánnaok hajnal arca van.”

14.

De mennyi józan, lelkes elme,
 Mily sok tehetséges odavész,
 Ha a miégy gyermek, köteterbe,
 A nagy nyílvanosságokra lép.
 A hisz, diésőség csalfa álma
 Egész valóját felkísérja,
 Tötét ábrándozásnak él,
 Coxik, ixik, versel, henyél,
 Bosszús, elvárások kévéltség
 Ah, a mi úgy illik neki.
 Hisz félreismer, nagy genie,
 Miker nem férhet semmi kétség-
 Ányar után fut a seles,
 Stálmodja az életet.

15.

Arany Gyászó se más. Az anyja
 Ezen korán itt hagyta őt.
 Az apja iskolába adta,
 Mikor már a nyakára nőtt.
 Ő lett a többiek vezére,
 Töhasem is volt ellenére,
 Ha körmű, fürgő labda szállt
 A napfényes mezőkre át...
 Nesébb titkos világra eger
 Fejében; a görög helyett,
 Dalolgatott, verselgetett,
 Az „öntörpöben” elnökölt,
 Sok pályadíjat esetre rak,
 S még több magasztalást arat.

16.

Majd Pestre megy fel, hol gyarorta
 Művész s irónka társalog.

A Dócsi új művét lefordja,
 Hogy rossz benne a dialóg.
 Conservatív, - azt kiabálja,
 Már a tudósok társasága;
 Legnevesebb amit kiván:
 Mjelvek, ügyes, új irán.

x Tegen sokat hallat magarúit
 Ha megjénnek az ünnepek
 Szívét nagy könnyű lepi meg,
 Szülőföldérs le-le rándul -
 Hof artán claqueját, zwinckerét
 Megbámulja a csöveselér.

17.

Is két barát beszél szünellen,
 A kérdésnek vége nincs.
 Majd elhallgatnak mind a ketten,
 Hogy szedde ünnevet kerint,

Bármilva bitja, hogy barátja,
 A mily gyórsan csak vitle lába,
 Egy károsi-nó' után rohan
 Kihegye, fujva, boldogan.

Bekéri ott, hol a jábornak
 A legvégső postján megyen,
 Sietés nélkül, hidegen
 Túrtei vállára emelnek.

Megáll, reáner, felnevet:

"Mát maga ittban mit keres?"

— 18. —

Ott állt a lomb alatt; egészen
 Körülzárta' őt a nagy-
 Sélis lehungt, nagy két szemében
 Meglátázanak a vonalak

Mit a szemhéjak róssabokra,
 S a pillák rajzoltak azokra,

Miken keresztül napkelet
 Döszes bűbája reszketett,
 Két könnymű, bájos höpikénét
 Két keresztéjé nem nagyobb,
 Mit Arany most megfogadott,
 - Ki örömeben nincs lözénét.
 S mit neki mindig megbocsájt,
 Ki előtt ily szép asszony állt. -

10.

x "Tudtam, - kiált, fel nagy bossúsán,
 A türelmetlen olvasó -
 " Előre láttam, mondom úgy van,
 Ett kezdődik meg a csamó.
 A szerző már most kijelenti,
 Hogy ily asszonyt meg nem peretni,
 Az ő hösenek sem lehet -
 A másik is belé' szeret. . . .

A két barát élet-halálra
 Tolytatnak szörnyű viadalra...
 Már összemérs van a kard;
 Ellenfelét Garsó levágja,
 S a mész, ha pénzre enged,
Blasphémia sötétli

20.

Hoogy mihi igaz volt érvelésem
 S az olvasóim majd kiderül:
 Hoogy tudorom tán/mint te véled/
 Szeret hön, reménytelenül,
 S csak addig tarttat ifjú élté,
 Miq én művemnek közepebe
 Egy párbajt elbeszélhetem...
 Nos, annyit mondhatok neked,
 Hoogy egy kedvű, kádós mosollyal
 Sűrűn a távozón utain;
 Látva Garsót mihi Don Juan,

Nem jó tisztába e dologgal,
 Bőve püvesen megengedi:
 Széles jobb, mint - verset.

21.

Elméj most is szárazra,
 Székellyel össze - vissza jár,
 Mint, ^{mely} megvillan lent a porba,
 Az az eranyos napbugár.
 Figyelmet éppen ez keltet fel,
 Szak a művész, hiszted érem,
 Amint fejezve felemel.
 A szép asszony dectette el -
 Köiätte nekem lábfejének
 Míg hogy látható nyoma,
 - Mly apró ott sem volt soha,
 Ahol tündérek lépegetnek -
 Mellette több nagyhai - nagyobb.
 A nő, s barátja álltan ott.

II.

i.

Cserenyi Andor gyermekevit
 Amint más éppúgy élte le.
 Rajzolnom az öreg Cserenyit,
 Tan sokkal inkább kellens,
 Ki kürdellemel jerszik, ébred,
 Szeméi igen Cserenyes...
 És bár az ifjuság hevet
 Orvosi véntén érezék:
 Sohsem költött leányra, borra;
 A hátyját hirtől ismeri...
 Csibány sohsem hirtől neki;
 Mótáját maga eldánolja;
 Szerelmi bűt nem ismeré,
 Mert nem volt ers-idejs.
 De mégis volt egy fényűrés:
 Járatni két három lapot.

Tró's városában költés' be
 Mind, mit keresetül olvasott,
 Hogy majd leendő kis-leánya
 A képes részeit megcsodálva:

A kis fő, önkénytelenül,
 Fogalmakkal benépesül.

Boldog, bivalmas tél-estén...

Szobácska, hol melegvagyon,

Bár jég-virág az ablakon-

Szemei csak a nőt keresetén,

Kitől ő ily otthonz remél-

Sgy lett belőls vőlegény.

3.

En hiszem, hogy menyasszonyának

Bárolni restelt volna; sőt

- Bár az bolondja volt a táncosnak-

Bálokra sokszor vitte őt.

Színházba sem mentek, Kivétel,
 Ha a sok operett helyébe
 Egy-egy komoly tragédiát
 Vitattak végig a világra.
 Ah! a komoly tragédiának
 En magam sem szenvedhetem,
 Ideg bajt okoz az nekem;
 A hősök átkokat kiáltanak,
 La vége-tudnál most talán?
 Vagy megörülés, vagy halál.

— 4 —

Az operett könnyű zenéje,
 A vidám játéki tartalom,
 A soubrett fürgé lebbenése
 Természetemhez szót nagyon.
 Derűs, mosolygó, bájos emléke...
 Mintha most is oda figyelnék!

Ah! "Fiametta" énekel,
 Svérem lángra gyűjtja fel.
 Szélben ingó havasi-róza,
 Az égés kedves kis alak-
 Soksem szótam rá vádalkos,
 Sőt meqvoltam györködve róla,
 Hogy kivülem mást, bájjai
 Nem foghat boldogitani.

5.

És látom a kicsinyke házat;
 A köpöntnek kámar fejet,
 - A fecskék rá pihenés skállyas-
 Hallam már léptei neszét,
 Amint hütül szemem befogja..
 Ah! mintha most is ott ragyognon
 A hajnal, édes ágy-fején;
 Sőt mintha most is érezném
 Az illatos haj villanyát, mely

Dús sötörként borult reám.
 (Csak nem vendég-haj volt talán?)
 Oly üde volt ő, mint a reggel,
 És büvös, mint a félhána...
 Tárnyunkra térjünk vissza már.

Cserenyi hát ifjú nejevel
 Tragediát hallgatni megy.
 A végét végig várja szépen.
 Bosszantja őt a vig, szeles
 Tréfálkozás, kaj, handa-banda,
 - Az előadást ez xavarja -
 És a pinpodnak háttal áll,
 Egy másik tüzzel curizál,
 Amott a pemeke összevagnak,
 Kicsiny levelkét rejt a kék,
 Van olyan, aki füttyörés,
 Csókolkozna a tithan a lábán...

Kännyen kaphatni skávarak,
 „Az örölcök hanyatlanak.”

7.

Fidit Andort, esaknem imádtat,
 Ambar nem igen mutatot.
 Tatenxere volt a seakállan -
 Később bisan tapaptaloi,
 Hogy hivatala terke végett.
 Fejlődő, gyöngs gyermekének
 Természetis befolyást
 Nem gyanorolhat. Az anyját
 Neménel skakatlan erélye
 Mépessé tette arra, hogy
 Helyet pótolja, völdhogy,
 Míg ő hivatalának él.
 De, bár miatta skamorú:
 Dacos, rosé, veisöz, or fia.

Egy nap, nehékes bricska állott,
 Négy lóval, a tőig uolvaran.
 Ott látjuk az egész családot.
 A családig lőt-fut, parol.
 Csereinyi arca ünnepeles;
 A „mama” önmagába mélyed,
 Fia's bixtatja, s- fel's men,
 Mert köny' jának fel két szemén:
 Szümmöls, exukat'raik, sütemények,
 Hidegsül, s'inborok, befött,
 Mindével jól ellátja őt...
 Tanácsot, int, óv, szenvedélyes
 Majd halk, lemondó a szóval:
 Fia'tól várlik az anyá.

9.

La gyermek, a kis öntudatlan,
 Büll, az útnak - vjrai

/Míg anyja ott állt mordulatlan/
 Nem sküntek meg mosolygani.
 Sietve tűnnek földek réten,
 Csak még a torony tetejének
 Villog ki bádog fedele.
 A völgy már árnyal van tele,
 Dús erdőkön mennek keresztül -
 És immár messze kénylenek,
 Gyüloföldünkön a hegyek,
 + I mi nem várunk kétségbeesettül
 A kedves, hová táj felé...
 Soksem jövünk többé elé.

10.

Mi tudja hova sors az élet?
 Talán, a hannah távozánk,
 Nem várható engem, se téged,
 Rég porlik már szegény anyánk;
 De felkeres még sűrű boldrja,

Fejés kitárt, könnyvedes hájtja,
 És a betűből származó szemén
 Ném róid s komorún, esendesen...
 Elégimogatja szeretettel,
 Féradt, lecsüggött hamlakod...
 És mécsed úgy fél, úgy lobog!
 Te felriadó, sajnálnékben
 Megfogor art a pent keret
 A képrelet jatszik veled.

ii.

Pársonok buratt, de lasson útment,
 Középszerrel az iskolán.
 Ném sokba vette az exáment,
 Imulatrú jár igen korán.
 Olvasta Rüssöt, Comtnok elv
 Gyermek fejét egész beteltes.

Egy szép nőnek vitatta, hogy
 Ő is majomtól származott.
 „A dolgot mélyin” - ezt savalta -
 „Talóban alig van komoly -
 Nem esem, egy pohárka bor,
 Mi Brutusnak a gyilkot adta;
 S gyakran verette egy ebéd,
 A történelem szellemét.”

12.

A bibliát gúnyolta: „Sámson
 Délceg, pirosvolt - szölt - s derék.
 De nem lehet hogy megne ártson,
 Hogy oly sokat ölelkerék.
 Kópászá őt Déléla tette,
 Nem árulásból: mert szerette.
 A kép csak ekként írhető.”
 Máskor tanokkal állt elő,
 S övült, hogy hitfogó, eretnek,

Istentelen... lán a neve.
 "Ex-ügymand-elménk kételye,
 Sigarsoigra csak ex vezethet"-
 Minden szentet jelforgata,
 Félts a sötétben egy magva.

13.

Boros fővel egysezer kimondta:
 "Poëta fit, non nascitur"-
 Saxota társa volt naponta
 Horác, Propert, Homér, Tybull,
 Petrarca, Schiller, Dante, Göthe...
 /Mi rimeibe úgy beszötte
 Saját hatalmas életét.
 Ah! melyek bájját, erejét
 Hámpzor csodáltam én; magának
 Oh! hámpzor élvezalगतam,
 Holdfényes nyári éjszakán.
 Fölöttünk lombok susogának;

A virágok rajt vertenek,
Feltették kis növényekes.)

14.

De apja ezt aggódva látta,
A veselőket gyűlölte.
Lelkinek nem volt delibábja,
És iróaptala mögje
Sohsem hatott a hajóra lárra,
A mely a múltakat gyalárra;
Botrányokozón vetette meg,
Az új „elvetlen elvek”-et.
S bár vanburgó nem volt, a papnak,
- Azt vélte-béket hagyni jó,
Mert loyális alattvaló,
Conservatív és szörnyű gardag...
Királyyal eljen a háza! -
De az öreg úr jelszava.

Andor jogász lett; elhagyá már
 a verbeles gyötrelmeit.

Nehéz a munka a mi rávár,
 Sokat tanult egy ideig,
 Majd a szokásos, léha élvez
 Vessék jövőt el idejének.
 Biliárd, kártya, bál, exigány
 - Sokat keveset táncrol ám
 Egy ideig, mert eserbe hagyta,
 S félhez ment egyin „kedves”,
 Ki sohasem beszélt vele,
 Mert nem volt neki - bemutatva;
 Ki neki, - szemmel, ex elég,
 Örök hűséget esküvén. -

x Sötétén, kárját összeronva
 Tanult még egy orlop mezejt,
 Mikor a lányka elvokogta,

A sokaság "szertlek"-et.
 Körötte sok kiváncsi hamlok,
 Sok fényes arcú összetolángott:
 Hogy a menyasszony vig-e, vagy
 Tán a legboldogtalanabb?
 Ixléses e ruhája fényes,
 Hogy épen tén ixléstelen?
 Hogy elökelt" volt jelen?
 Öret hány hintó repít, be?...
 A szemekben hogy vészefér:
 Gyönyörűség, vagy, gúny, vád, remény.

17.

A másik oldalról figyelt,
 A menyegzős ház áblakát.
 Tüncöltak ott bent a terembe,
 Moxgó árnyak, vetődtek át-
 Sö"állt a kedves éjszakába...
 Lezendesül, ott bent a láma,

Csensd meg jobban fajt neki...
 Harangokoz, a reggeli...
 Mán a del porroságg laúgot,
 Fásult öhültöig szállja meg,
 Végs függöny, lebbentener,
 Sö megvártilhat mosolyától.
 Ez a mosoly! e pongyola!
 ... Hóöm, ne néix többé oda.

18.

A nők - ezt Andorom beszélti -
 Templomba járnak öömeot,
 Mert süx Lajosnak (az élcs régi)
 A festö szép esipöket fest.
 A temetésen lesi, sírja,
 Minö hatást tesz - gyász ruhájön.
 Tiszteli a hon hőseit,
 (Könyű gyözelmet ad nekik)
 A költöket rajong: az örmyat,

Mit az imádott láb vetett,
 Megörxik öök, - smely ott nevet
 Az ajkán, fényit a sugárnak,
 Szobalukban a hó" szenvedély,
 Csak a kiválasztottnak é.

De bár rólok emigy beszéls,
 Az asszonyok bolondja volt,
 A szép femek igézetés
 É furesa jellem meghajolt.
 A five naptár, telve névvel...
 Ma primadománkkal ebédel,
 A kiseri majd éjjelfelé.
 A lámpát a szél ~~kergeté~~ kergeté. |
 Holnap már egy busongó övegy
 Egy testet öltött gyász-mise,
 Mit nem vigasztal senki se.
 A kis nevével egy berötnek...

Hírre kapott önkénytelen,
 Snem tudta mi a szerelem.

20.
 De mégis... Hogy hol ismeré meg
 Örséjés, az maig titok,
 Ki aratólok hús rejtekenek
 Csendes magányában nyilott.
 Valószínű, hogy megcsodálta:
 Haját a fürdő megviláto,
 A fess arcvesztán oly üdön
 Villámlott át az ifjú vér!
 Lehet, hogy a tánciskolába
 Vött össze úgy a két kebel,
 Hol bájosan, szerelmesen
 Tereste Ő a dāmen whálba,
 S bár zavartan kerülgeti,
 Elvinni végre sem meri.

Köröttün lassan, és revétlen,
 Krössé lett a kötelék.

Remünes - egy cseppet a kütlem-
 Gyakran egymáson feledék.

Nevés a lánya hogyha hallja,
 Rejtett, növekvő indulatja
 Amodországba ejti őt...

A hirtelen felismerés

A nap búcsú sugára éri.

Leszáll körülle a homály...

Előtte a kedves megáll,

És a "herrens-quadrill"ra kerü;

Horzán a lámpás és a kéj

Halványul, szétfolj, elenyész.

Egymáshoz szoktak. Számos estét
 Fölh nálluk Andor, s mig beszél,

x
 Egy más szobában úgy keresték:
 Hol van a rejtett ütemény.
 Piros bor villog a pohárba,
 Piros mint az Örsike skája,
 Ki resket amig neki tölt,
 És nemes nedv kiömölt...
 Van elpirulás, hogyha nény
 Gyöngéd-aggódva mondja, hogy
 Örsi sokat sokajtorott,
 / Itt exékrással terint szemébe /
 És éjfélig skemet se xánt...
 Bizonyos hogy - a feje fájt.

23.

Hát még ha lelkesedve jätönnak
 - Hamis jätén! - " hogy tetözik" - et.
 Tüeléhez lehajol a lánynak,
 Hogy sügjön neki egy nevet,

39.

Méhogya a "Reidő" Kitalálja,
Ott kint a - harmadik szobálg.
Le név? ugyan mi volna más?
Egő szerelmi vallomás.

Majd "Kütbá estem" járja, melyben
Ezen sok rálogot vesz el,
És csókkal mind kiváltképpé kell;
Mit tegyen Vexsi ily esetben?
Kedvetlen durrögést mutat,
S - mélyebben mondja a Kütét.

24.

Skárhová megy Vexsi, Andor
Mindenkora elmegy vele.
A turbenoló pár galambon
Spinnyal függ a skanszós premé.
Együtt járnak a "nyári kertbe",
Hol a lehulló falevelés
Tekintvén hásiunk, felsőhajts:

„Megsirat-e, mondja, ha majd
 Hogy hullt le éltém, mint e lombok?
 Ha a perelmi bú megöt?”
 A lány legyereje megöt,
 Mint a verőfény, úgy mosolygott,
 Imegindulással dadogá,
 Hogy ő sem élne túl soká.

25.

Egy év lefolyt. A lány szülői
 Talura mennek; válri fáj!
 Andor csaknem exis veszi, ...
 Vigasztal mégis csak talál.
 Emléksorok; hajfürs, levelke,
 Beteg skivének emphüllés;
 Arckép, mely az úgy felett,
 Gyászos keretben fog helyes,
 A mellyel gyakran elbeszélges,
 „Szerelmesnek” nevezé,
 Més Karjás vágyva tárja ki—

Am a stilajabb szenvedélyek,
 Plár ellobognak, ... hűl a láng...
 Mi is csak ilyenek valánk.

26.

Amoszt mások szélsőségbe téved..
 A külsőjés mit sem ad.
 Szemei tévelygők, kevélyek,
 "Módora séntő", büszke, vad.
 Magas jót, csak könnyű közt találja,
 Samig a tiszta kis jobcába
 Kiváncsi nőreút hajlik és
 Egykés fehér anácsvirág,
 Samig arany-szinűs vállon
 Barnit a sésálón nyakon;
 Corpus jürist, magot, vagy a
 Perjoggal bánik el kivállón.
 Serösen kéreút egy beszeit
 A melyre rég felkérten.

Korán felkel s megy a bereibe,
 s ha a fű még harmatos.
 Felgyűlvén, nézi tüzesedve
 Vidájos ágyakon tapos.
 Tanulni hívja mind a fákas,
 Hogy a hazán a bűn elárad,
 És hogyha jobb jövő's akar,
 Legyen „balpárti” a magyar.
 Nagyon már szónokolni látja,
 Ott áll a „tíftelt ház” előtt,
 s karját megtapsolja ő,
 Mert ő a népek nagy barátja.
 Sok feleses fém ténisz felé...
 Hogy hol van pinte feledé!

Eljött a vár nap, és az ünnep
 Eleggét baj nélkül, lefolyt,
 s taps, az éljen meg az szünet.

Szavának nagy hatása volt.
 A lakomán sok furcsa érte:
 Számos pohár ürült ki érte,
 Nótáján húrta a cigány,
 De a legnagyobb pohár.
 Egyébről ottan sem beszéltek
 A kedves kávéházban
 Györelmez hordják szerteszét,
 Majd átadják a feledésnek.
 De andor erre mit sem ad,
 Ennél már sokkal józanabb.

29.

S így apránként megkezdte őt is
 Az élet, e nagy oktató.
 A ködhullás, s déli verő is
 Egykép fogadta... A való
 Már sokkal inkább érdekelte,
 Nem nyargal már a végletek;

A mi, tud, rendezett egész,
Szélsőségen nem kap ar és.
A kapkodás már nem sejátság,
Bévégi mi, beleség,
Kissé lemondán mosolyog,
Ha tán a hírnev ponja bántja;
De férfi mindenes felet,
Mi dráma hőse már lehet.

III.

1.

„Nos, nemde szép? mily isten arca, és
Miuó növés! minó szemek!

Mily betható, stolid - tűzű jés!

Östintén, nem tűnt fel neked,
Hogy miut szörkeut fel arca - vére,
Szemem méla tekintetere?

Mert hát neked megpallhatom,

A szép asszony secret nagyjara.

Pajzós, sudos, mikkor mi körtünk

Az ego pillantás becélt!

Ha megpallhatom kis keset,

Mikkor békéltél kátortunk!

Ép idő volt az, ... szó mi szó!

Égy ömlengett Áramy Garsó.

2.

Helen, a nő, kit a faszorba'

Holvány sivekkel rajzolánk,

Mistén fényes körül ragyogva,

Áramy Garsó elött megállt;

Kívül ragyogem fálatkja

Most lett elöször bemutatva;
 Kiról a belkesült beszéd
 Még hobbu áradtorna sőt,
 Ha elmem jénék a barátok
 Andor lakásait, hal meleg
 Késcovitással váluak meg,
 Hol még si solasem váluak,
 Hová csak képselman hatalt;
 Hlén: Geceremi neje volt.

3.

É most itt, lésünk újajánát
 Véljünk Aranyból végleg el:
 Ajkam^{már} tábbe nem profánát,
 Te képrelogó Rákó-kebel.
 Hlén, itárolak te hortast essé...
 További élled éj föstörre.
 Ne ladjuk sarvot merre karol,
 Ne lássa senki a nyomat,
 A meghasuntást, dülő mérget,
 A mely önnön szivesbe rás;
 Megyugvó hit, vigasztalás,

Givár, lakodba, sol' se kénekk;
 Ak' élted egy dröb' tusa,
 Úres vicsóság kalolusa!
 4.

Jeremi, nagy és kis bekölcse,
 Kemes s gawdag aron felül.
 A lusa évet még be se tölti,
 A testörök körre kerül.
 Mily változás itt az élet!
 Flány uradalma semmivé lett
 Csak egyetlen vad éjszaka!
 Elökölö" n"e pldalan
 Úres finomság lett sajtója,
 Flitok, sirna, gágás köröng,
 Jit mit sem gyűlölség, se körség,
 Sem a viharok harsozása,
 Se sepség, sem szellem, se baj,
 Nem érteket egyáltalán.

5.

"Kossuth Gajós" hangzott a néma,
 I megjitter a regés vasár.
 Ah! ily idöket még azóta
 Nem igen látott a világ.
 Jeremi nem az esme végett,

Inem a leuért, amely nekki
 Egem Köcsübös salami;
 Hanem, mert elfásult kedélye
 Szegalmat, változást remél:
 A lamvaszó parócsa felél,
 S ő a magyar szerepe lepe-
 Tüdtte: az ellenség előtt
 Nem bántják a - kitélezők.

6.

Megindulás nélkül fogadja
 Világost, s a külföldre megy.
 A felvilágosít bentaroda,
 Vörös kalasója volt nem egy.
 Megfordít a Kék Tóbiába;
 Velencei fűz, szemü leánya
 Egy kissé lárba lóra, de
 Azonét csak aissza sütyede
 Előbbi, únott helyre kébe.
 A Simbrasso' újsárait,
 A hol önkös ló varait,
 Megnével ... Mindent összeréve,

És ittöl nem sok hasznava:
 Blazirk volt a balolugtalau,

7

És ültörös ittou lexyjla,
 A nemvet új pályára lép.
 A vértül övatt ocut halajla
 A munka fáját ültetik.
 Bár az, mit tonni kell, semérdet,
 A köcs évcs, köcs évcs.
 És akasztályon végre györ.
 Yil összehatnak az erők;
 Megtér az életén, az elme
 Dús esmeréjtel jár, a kék
 Nehérséget nem ismer, és
 A szív reményel van betelve.
 Magas érdéket halja át,
 És ujja alkotott laxát.

8.

Megyéve, gyatran szinokalgat
 Heves visítáhu a megyén.
 De látja, hogy a mai kőuak

Keolváre, seppet sem bestit;
 Höggj mynd a söldastafköttu,
 Uj nemvecolékket népsül be.
 Miest isatárna honokül?
 Egy seip napon vissavonul
 Elzüllött, ősi birtokára,
 Hol artán gardálkoolui keed,
 Fűksségböl, is nem ömest-
 Vig hársaságba solse jára,
 Gomerettségem nem kátiht..
 Komor velt, miut az éji kool.

9.

Feltűnt kehét, miolén a bálba?
 Egyszer váraklan megjelent.
 Feljét a táncban még megállja,
 Bár lassan, meggyondolva lejt.
 Erösen udvarol Heltánek,
 Akki még a tizenket évnek
 Viselte szüvi limporát,
 Ki vele az altárkor élt,
 Akik szülei vettek arva,

- Hiss p' k'p'it nem suolta, mi -
 Akki talán jobban teszi,
 Ha ráfekszik a ravatalra,
 Akki jövűt nevetett,
 Férje - parakája felett.

10.

Keresetben megpöcselt az élet
 Az öreges féj aloldalán.
 Nem suolta mit a szenvedélyek,
 Bevetében nincs szabály,
 Miket barátai jéber íra.
 (De egy szép szöke lány, hőra,
 Kinek értelmé kovári -
 Mutatják ember sorai.)
 Helyén öül a ritka fénynek,
 A meghjel férje környoré,
 Az irásos ucsu- becsék,
 Fannyok, fogatok és családok.
 Hosszú felsókolit ucsu,
 Hoogy neki sírni kellene.

Teerimi nem vőgy sokra. Mője
 Kém más neki, csak rrengő lomb,
 Mely a scobar fejét benőtte.
 Ha esteinkint Kisse dalolt,
 Egy vőlist partiet eljőteni Kessu:
 El volt ragadtatva egészen.
 Onelőjűlken fogastai,
 Ha vőnkosát igargata.
 Felkőcysőgyel nem győzötte,
 Mulatójokba hozója el,
 Tőrcobni hozója börtönel;
 Hűségja volt, ha köötte
 Az amulő cysöket, nejét
 Hatan nélkül elavőgeték.

12.

De nem soká tartott szőgy, mert
 Heten mindövel már letelt.
 Kedőlcük egy félőismert
 Vnása, ujőletre lett.
 Az ingor elmult, nem sokára
 Unakozin ül pőhőlyaba.

Nem érteklék már a ruhák,
 Képeketben sokat fut át
 Gyermekkorán, mikor barátság
 Igaz szeretet környezet,
 Mikor még oly kevély volt az ég,
 Mikor még annyi titkos ábránd,
 Sejtelmes, cöles, balga lit
 Népeitök be álmais.

13.

Komoly, szelíd, finoman érző
 Sajátkép a természetbe,
 De a hű, szívós, megélt
 Vén férj, nem írt egyetvel.
 Meg őt az időváró se látja,
 Kinek, mestertől indultatja
 Bocsúségot okor neki.
 I lovai, loj nem szenvedheti,
 Ki sem mutatletá - Főnökös,
 Vés hoc neki a világ...
 Se meg ezt nem titkálók,
 I bór sokat örülsébe stautótt,

54.

I szerelméért sok esoterés:
Serkít se bátorita fel.

14.

Ély lelki állapotba kelte
Cserenyi Andor, Flouét...
Magját a munkában temette,
És irattait kutatja át.
Mert ő vendége most a háznak,
Hol víg szimborák nem tanárnak,
Ahol reggeltől alkonyig
Műveir szerényen dolgozik.
Csak szélbe^m esse jönnek össze,
Amíg Szerénivel vitóik,
Szavára a nő, úgy viogyóik,
Alopy - unalomból - felfodóik,
Mely jelbenet rejteburak?
De lát meg nem sokat tudott,

15.

Minő borsúság! milyen éretek!
Minő hang, arójabék, szavak!
Amik, bár rég más tárgy, so kének,

Mindly jüleben hangxanak;
 I midän värtöbau seime-juje!...
 Ah! mintha lätria a sätette;
 Mikor már váutkosán pikén-
 Amég érintetlen sivén
 Édes zavar vesztet keserűt,
 Gámpát gyujt, olvas, s bár a miü
 Nem éppen mai kelcsü,
 Vészig betüli: mindeu estü,
 S ami malheurnek még nappal;
 Nem tudja, hogy mit olvasott.

16.

Egjör nap inyorúlt, szeszies,
 Teleges, méla, nyugtalan.
 A whistbe nyakros-főre kéred,
 S szóra korott minduntalan.
 Gyakran van nyitva zongorája,
 A "blanc stonau" + jászka, sörje
 Veroli "Franciajában Korol.
 - Elég ércesel adja ezt -
 Fátörök boháng korán a kertbe;

Felér ruhája átkeset
 A haragos köld lomboson...
 Régi fröcsül Andor fígyelmé,
 I nem kiské megparant feje,
 Az vatoskba mélyeste.

17.

Elmondjam-e, hogy ad Helének
 Cserenyi Andor Kányveket;
 I bennük mily sírdobogva nő meg
 Minden alóluxott helyett?
 Ah! kányosor nőegyetem én is
 Fülel s Dandell kedves regőjés,
 Ajkám kányosor csókalgatár,
 A vörös körmöcskék nyomát!
 Történet, hogy ily jétkö"venésre
 Akadtam a - kulsó lapra,
 Hol egy csipős mondaközvet;
 Ez lát a kedves vallomásra?
 Cserenyi haragya gyűltam, és
 Másnap misént a févetség.

Elmoudjam-e, mily öntudatlan,
 Bixalmas körtük a beszéd?
 A röpke, lángoló szavakban
 Egész lényük érintkezék.
 Felújult a nő szenvedésé,
 Ha multja boldogtáplébe;
 Felhóra rejtett álmaik,
 I mint véc sugar, mely megrakít,
 Ha a földhöz, elátröben
 Dús szimpompában jelölék:
 Andor most úgy ismerte fel,
 Minő szív van a búsok növe;
 I bár sima marad lombok:
 Aletta tűzhegy lombola.

Beszélt az ifjú is. Halkimék,
 Szajászorú, de jól esett,
 Hogy mások gúnyoló szeméek
 Mielgen szólal fény kéveljog.
 Mosis, csapongó, búsok kevek
 Mikily tubió föben teremnek;

Telleugö, vépfelen remény,
 Mely, míg kimondja, addig él.
 Tivár, kardok, kard kékelyek, mik
 Feintén csak addig tartanak,
 Míg egy futó percz plovakol;
 Keservek, miket "meg nem szűlt"
 "A sír" - de tán meggyorsol,
 "A kedves ajkán egy mosoly.

KO.

"Paracaszom önré" - mért " ? - "in engem
 "Ma szép karomba ejte" - " "Nas.?" "

"A végre ma a nyári kertben
 Egy öngy írvál összeköt,
 Ki álltát (rám néz merüen)
 Gyogy sok jót kellet ^{már} tetőlern.

- Nam - bátyja volt az idegen -
~~hídegen~~ hídegen
 En, pl. szivalfam: Kötöl - ~~szil. beszéd~~
 Yerdem: Kötöl - sz. ily beszéd
 Hozni önnel Kővetkezik,
 Egy máslok éruer Kőreit,
 Mindkettő felsokajt; de végre

Gámpákak hoz be a, cselés.
Hogy est van, évre sem vesék.

21.

Egyeser Hebeu nevetre kel meg
Egy, két felén beirt lapot.
Te sem leked jövekketennet
Jó olvasim: ha fargatost
A sok betű egyzöve olvasd,
Mit Andor ír elpiltva olvas,
De mit ne rájjunk fel nekki:
„Liebst du mich?“ jó belöle ki.
„Liebst mich“-Hebeu ismétli halkán,
I piruló kornokán zavar,
I félénk merészig bájjá van...
Te olvasim, gondolat magadban,
Hogy e jövés, mint auugi más,
Bic' egy kis - szemképrövéstetés.

22.

Gróf Nyóvi ös-Rastélyra s helyt,
A ritkaság kirében áll.
Uragadott igen sok embert,

Andor rajt' nem sokat talál:
 Ynkább Flekín fehér nyolkára
 Esik villámlo szemugyára,
 Kiéredkelönten nőseget
 Szókat, könyvet, képeket.
 A látogatós könyve gyitva,
 Bővja mindkettő nevet -
 Miert vesztetett ügy itt a fűs?
 Mi volt e két könyv sive sikká?
 Töpreng, kit sorsa erre dob,
 I egykedvűen lováb lapot.

23.

Oh! még amikor itt jára hősöm,
 I még keroben sem volt e regény!...
 A folyosón, az ismerősön,
 Mint ha ök jönnének felém.
 Hallják körvonalára,
 - Amely beolvad a lomálya -
 Szegedre nőre; hallgatam
 Léptüket, a márvány lapon.

Ficsiny prispöje Kópogácsa
 Még most is kísért, csücsken
 És álmaimban megjelen
 E képek ékes folytatásai,
 Mit végre is végkép beföd,
 A mely szemünkre száll, a köd.

24.

Mert majd nekünk is jut az óra,
 Mi is alouk még csendesen,
 I mely oly sok kincset sélbe szóra
 Elfog hagyni, a szeretnem.
 Hol a szemből a tűs? mivé lett
 A duvadó pró", az élet?
 Mely oly löpnyan simit, a kék?
 A vágy, a bű, a bűn, az ész?
 Vót vez a kiro sügyeset
 Akármily fényes szellemek?
 Megdöbbenéssel kértetem,
 És ifjú, szép arcvonatra nérek,

I sejtéseem bór masalyba jél:
Már alkozjél! már alkozjél!

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

IV.

1.

Audor szerelmes, az világot,
 Hiába menti ön magát.
 Már elűnnek a déli bábok,
 Beüppesednek a sanyók.
 A nap korán nyugodni se,
 A földnek más felére —
 Már rég hántják a seugeit;
 Nálunk est nagy napnak veszik;
 A holdvilágos éski éjen
 Szobnak. Egy más oldalán
 Munkál az ifjú és a lány
 Cokkogy ruhájok összeréjen...
 A legriöbb piros evőt keres,
 Mert hát ez — völegényt jelet

Majda köllő-hegyet szedik meg,
 Lovöldökés, ak' van elég.
 It röse lánczról melegenek,
 Amely fel-felcsapkodva ég.
 Magasra száll, feuthullva s'réta
 Jó élex képmása, a rakéda.
 Fürtöl már holnap nem talál
 A tökéken a napcsugár.
 S Andor mégis maradt. Mi letse?
 A duxraolt köté'szemmi ejk?
 Melytől leglánczolt italt
 Remélke gyönyör szemjü lelke?
 Oh! s his ide s'raj'fölt
 Helen még minolég öködtölt!

A fiasal sudást, Szerémi
 Nagy vívesen maradválá'
 Kiszárásiás igen diéséri,
 Ambár eräsen visalá,
 Göl meg is volé gyözöötve róla,
 Hogy nem verelhet soha jöve,
 A külszigárol munka- kedv
 Egésesség, mindenek felett!
 Anni sudásunk lelke olyan,
 Mint egy komoly, rideg serom,
 Hol egy marék rozsás vet el
 Az élet... Nincs miéret okoljam
 A sorok, hogy rosszítót
 Az én fejemre egyse hull.

Helen, mint azt nagy párosáigban
 Félénk gyermek-lányok sorik
 Kedves kavarral ráncigálva
 Köszöngőjeinknek csücskeit:
 Ez új helyretek új seregűppen.
 Ki máskor vidor elmével
 Szünat, bíró, most halgatag.
 Önkinzelen bíratmasabb.
 Hosszú pillái rejteketen
 Az áruló fény felragyog —
 Ueörma három nap sárga,
 Akerüli mindenféle képen.
 Ad megyidök nap hogy belé,
 Kérvél ragadja meg keret.

Ol' veresem, so véghezson
 Mindens besítő" szent erő,
 Mely ott vagy a kicsiny füvekben!
 Te legmicsalgyább bölcselő!
 Mi vagy te? őszön? ébren-álom?
 Erő, bűn, egy keskeny hárson?
 Mindig má, mégis mindig egy!
 Szerem s a legremszelenebb!
 Elénk, minn járó gyermek arca
 Türes lángképe a falon!
 Legdemocratább darabom,
 Kivét a seugez felkivarko,
 S kivét megrefket minn a hat,
 Kivét a földingás megso hat.

6.

Ki vagy? hogy gátlak, nem ismer,
 Véüinket perzseltő heved?
 Törvény? erő? kényreer, jog? isten?
 Vagy mind erektől gyűrt elegy?
 Hisz sűrűn, é' ig' összenőve,
 Amint a fával egy a söpje?
 Hisz az egész jöletde' vagyunk,
 Dele' két szembe miért halunk?
 A bajus arca miért nem hajolhat,
 Leek a mi homlokunk pöle'?
 De homlok miért csak az övé?
 "Szerelek" - eme fogalomnak
 Miért van oly nagy ereje?
 Megvívhatn egy poklot vele

Miért próbalsz szülni, becsátot
 Dicsvágyot, kincsüket, harcos?
 Micsi vagy gyakorta élet-ások,
 És a kis verébnek esteléb?
 De nem fagyaszlak, és nem érelem —
 Már lássalak vígan, ledében
 Búsan, kevélyen, szentesen —
 Mindenkép tetőzöttél nekem.
 De úgy, ahogy egymást verede
 Helyem s anolós, erre már
 A nyelv méltó szót nem talál,
 Bár a fejem rózám fekszik.
 Szerelmük kint a szép vala,
 Micsi a szerelem és a rajnala

Űres beréd! A sim, a versék
 A gondolatnak árának.
 A gondolat az érelelmek,
 Az érelelmek az alak.
 Szín, hang, melegség mennyivészel,
 Amíg e versnek kérésőten
 Műve te nyugvott képelem —
 Elég szűz eszűs nekem!
 Termésbe vötköm a ja lánján,
 Ahul először láttam őt.
 Neam nevet mint az elést
 A minis híveleg hajás lebonija...
 Szongnak az elhangzott dalak,
 Le irnam, s nyeltem csak dadog.

Szeressék egymást, s egy se morog,
 Magának sem bévallani.
 Sokk sem söprenkedsek felesle,
 Helyes csak a szilott valami.
 Ha hozzá ér kopánja vége,
 Andor-pór rejtett-öröme
 A nekott "parvón" elmaraod,
 Spór nincs hősönben akarat
 Még többre nemni; - mily merőnylet!
 Kézre oulik, s nem soká
 Egér párvan esőkuljasa
 Nyakás, s ivét remöldökűck,
 Gyf lassan, ajk az ajkhoz ér...
 Csereim; félholt már segyem.

Más nap kövös kőre, fölköjve
 Lép a serembe, hol Helén
 Megütköző buval fogadja,
 Érez, bár jós álomról beszél,
 "Nem érökölöm meg, megfogadom"
 Égőn sokáig hajtharattan.
 Majd hangzalan sívóba kezd,
 Égő egy más rögtelbe megy, -
 Ott nyugvók Andor kés kerátan,
 Min hűtöt megköjült virág, . . .
 Acsid borromjús puszáát,
 É könyűk kövölli mveutjával,
 Míg hangja riveket, eszet,
 Azt hűvöli, kedvesem secretus ?"

Tien her éves löinška välik
 Se vrompöel. - Tien das év,
 Tefley tarköel, leysrebb moxait
 En mindig päimulied valék! -
 Meg meg vatakod a kömjü sender,
 Lö feldän kuli verekemmel
 A kedvest hívja, - s vankvial
 Sejtö gyömjörrel fogja át.
 Tefely, gyami, ön väst felebred
 Tuo kerveket sö; - fetesxi:
 Hiday kövömp murat nekik
 Tikipervet sok jöian bevédet
 S erkölcsi lelekét, melyeket
 Elmouolam mindig elfeled.

12.

Kívának veszemük csillagában,
 A kedves viggóraslamok.
 A szelédok közt susogás van,
 Is ok továbbra is vakok
 Mlarsokak, A két gyermekelme
 A kikkoldokást megveszte.
 Talán azért, mert végre ez
 Tőruságot felkétélek.
 Sok féltek a felébrezésül:
 Önmérvélely éretek,
 Hogy az leend nekik a vég,
 Többet voltak a fehévesköl
 Vagy nem bírsák, hogy a világ
 Szivükre vészkert kiált.

Ezzel és egymással élve,
 Elcsék is a jó idők.
 Nem gondolkodva, nem orrméltva,
 Feladva mindkettőt, jövőt
 Ut veszeve, cselekedni, alékon
 Palyonglak ott, ahova mélyvan.
 Széles örvények felett
 Gyermek-szivük nem reszkerett,
 Minis iüssökös, a végtelekbe,
 Amégis parányi körben, mint
 Azem mely egy pousza belins,
 Szállt lelkük... Oh! is szeretemre,
 Mely egy világot újítva fel;
 Isak egyrer képes a kebel.

Osve omulva, ässebüjva,
 (Pojkom megig som sül erös)
 Mindög iidén, meg sak som unva,
 Hallgassák a' ügö esöt,
 Ametnek egy hanggi senije
 Minha elvegütne a véte,
 Minha az álmas kis derem
 Meghadná öket vereteu?
 Jo imi egy hajjú hull ki senyve
 A hanggi oly rideg erély,
 Ez elköltö vevveléty
 É mámorral eldél körmerebbé-
 Penyis a vevdög, és Helén
 Felugrik és eléte mén.

Az alkalmatlan ismerésre,
 (Anett, Helénnek rokona)
 Mijem névünk oly fényegesre
 Mius Andorom, ki így soka
 Nem érte kiis, mely mint a pallos,
 Egér volaján ásvonaglott,
 I mins koporsón a féklya-fény,
 Úgy sükrörött borús remérés...
 A földnek keckony, rósa-képe,
 A náke hajpömött remélot
 Fog rémishette úgy meg őt,
 Tanokarasa ellenére?
 Mics egy bus végzet köve,
 E gyermek nappényes feje?

Ok lényhogy gyűlölséget érszt
 Tránta; nem szenvedhesi;
 Mi az? ellenrem? előéret?
 Vagy más nevet adjon neki?
 Hatalorosság ül remében,
 Erő, a kis száj szépségében
 Minő nyugodt nyaralások!
 Arsan mily sérsin hallgatott
 Ha ingerkedni kerol; a gyermek
 Minő kalátóan berél,
 Van benne gúnyos, elmeél;
 És mily korán ért, jótan elrek!
 Mily főséges varszakodás
 Lengte be keskeny homlokás!

Le stult a hó, már kinn a parkon
 Hús rélt süvölt, a só beparag.
 Fainos lángok gyúlnak a parson,
 Fényük végig - végig seatalad
 A jég pályán. Hi villan olykor
 A korcsolyáros nép-gömbölytél
 Felélnék keszves arca, mid
 Az üde lég kipiraszt.
 Andor révedlen a nyomába,
 De az hisiklik ügyesen,
 Majd korikásra, sebesen,
 Az üldöző elébe vágja.
 Tekere pilléjás pedig
 A hópirtókéké belepik

De há's Auett, mino máshol, itt is
 Uak folytonos, ou akadály.
 Birony, ó fursua szerepet visk,
 Száránkönyvtelenül valóan.
 Sokszor váraslamul betáppnan,
 Ha a pívalmas, kis seálonban
 Egy mással szemben üldögél
 A kis szeretmes; s ha Helén
 Ooaa adobb — : nykán, szemékon
 Fagyor mosolygás cerveronát,
 Minn nyárun egy-egy gyík fut át
 A fü közt, a verőföngén.
 Szeresete néha oly epés,
 Hogy rá Helén ijedve néz

„Eitt itt van” svölt Hlóni derúllu,
 Gajkara tette his kerét.
 Fekúde átomba sendurúllu
 Fekúde ánetti; gyermek-fejét
 Hörülöcön löllök a lombak,
 Áccáður sás vírág salangatt,
 Á melegháir növényre
 Ágyútt élt, lélegrett vele...
 Hlóni e kép meghasja, szépen,
 Ávacavan, löbuj heggen,
 Áz alvó lánykádva meggen,
 Éti félig alva, félig ébreu,
 Magádra vonja levezen
 „Oh! Andor, én veretnusem?”.

Mi volt ez? Helén még nevetne
 A csalogdalt szép gyermekén,
 Aki álmától feljöttre
 Körülnéz... "Édes, mond ezeket,
 Ullis álmodtal?" Az elpirúlva,
 Megbambolt, sőt bajákos nyílt,
 "En vagyok Lendör, ... mi bajod?"
 Amett sikerkollt egy nagyott,
 Aztán lihegve, halszékén,
 A szép arcomhoz tántorog,
 A kivet a világ parog,
 És iszonyú kétségbeeséssel
 Gyúszál - ja ró miven talált)
 "Oh! én így gyűlölöm magát!"

Helén köve meredve bannul
 Anettes; skörnyü gondolat!
 Plüdeus, mégért, most már stavábul:
 So gyöngs sziv, e gyermek agy
 Trejtett gyötrelmek türiféske;
 De fejedéés, még tetéte,
 Hogy e gyermek, kit ó' imád,
 Vels ugyan egy kéha vágy.
 Hogy ó' e prókés fejés, többes
 Keres, áldán nem teneti;
 Hogy kedves, tiptá jemei
 Oly pilaj- adáran gyülölnek;
 A lép' alomnak vege, és
 Nyomon van máis a büetetés.

Hogy irjau én le itt az éjt, mis
 Helén, az könnyes közt viraszt?
 Hogy agyábau, hogy hánykolódik,
 Hogy fivés, hogy nem lel viraszt!

Minén, merül el lelke lassan,
 Ez ésbontó, vad aradatban!
 Hogy kaptok palma-pál után,
 Híj végre nem marad, csupán
 A büs lemondás!... Mái a hajnal
 Áspürről a függönyön,
 Fremés alam még se jön —
 De olvasom mái nyughatatlan,
 Szereték, hogyha mái mesém,
 Minét előbb bevégre nem. †

23.

Legyen tehát, bá megrovás ér,
 S megkérde majd a kritika:
 Ásömmes, a kritika halni rá ér,
 Mert kell már haldokolnia?
 Mert ottatom ki ifjú éltés
 Saját Rexével?.. állig élt meg..

Meresztül löh, szép hamlóka
 Ne forrjon epiméntől soha?
 Illúziák nyom nélkül ar elme,
 Mint egy kis gyöngy leghuram,
 Mely egy-két termen átsuhan?
 Nem lep tény, a mely visszaverés
 Nevét, mely pedig valóba,
 Helénnek oly kedves vala?

24.

Imért a Regyesteleusig, Helénben
 Meresni é halál okát?
 A ki feltette amax éjén,
 Hogy ő Andornan okot ad
 Öt meggýülölés; s bár é hitbe?
 Avalathozott, azt véghez vitte,
 Hogy Andor a mélységben é,
 És éri, hogy már itt a vége...

86.

Miért e változás? a gyöngéd
Szerelmi hev, ah! hova lán?
Ekként munkál, a fejedelm
A kétely s bű, mit új elönték
Sívés, mint egy új vízvörös -
Női galambja még se jön.

25

Büszkebb, hogysen kérdőre vonja,
Szerényebb, hogysen vádlandá!
A püptulást magában hordja...
Szerémiéket elhagyá.
Tán képzélődés, hog Helénnek
Kéz és hangja reszketének?
S szemei akként finylenek,
Minőt égő ház üské vet?
Aztán a kürdés véges érs;
Elni már járads volt tovább...

87.

Ölvitte Helen' mosolyát
Ez röviden a mese vége —
Legyen munkám stáras levele,
Ami szjára dob a fél

